

A dwoon kultúráról

KULTÚRA

Akárcsak az ilanori, a dwoon civilizáció is rokontalan zárványkultúrának számít Ynev világán. A dwoon nyelv éppolyan egyedi jelenség, mint Ranil isten napkultusza; a néppel kapcsolatos ismereteink pedig gyakorlatilag ott kezdődnek, amikor a Hetedkor elején bevándoroltak jelenlegi hazájukba, a Ziron-medencébe. Érdekes módon a dwoonokkal kapcsolatban mégis ritkában emlegetik a külvilági eredet lehetőségét, pedig elméletileg ugyanannyi alapunk lenne gyanúba venni őket, mint az ilanoriakat. Sőt, talán még valamivel több is: a történeti tapasztalatok ugyanis azt mutatják, hogy a monoteista vallások általában igen nagy területen válnak uralkodóvá – vegyük például Domvik vagy Ranagol esetét, de akár ide sorolhatjuk a Tharrkultuszt is, mely az utóbbi két évezred folyamán egyre határozottabb monoteista vonásokat öltött. Ennek fényében a Ranil-hit korlátozott elterjedési köre legalábbis elgondolkodtató. Az ellentmondás kézenfekvő feloldása az lenne, ha feltételeznénk, hogy a dwoon nép egy nagyobb napimádó közösségből szakadt ki; ilyet viszont Yneven hiába keresünk, mint ahogy hatodkori szállásterületeikről sincs tudomásunk.

Bonyolítja a helyzetet, hogy a dwoonoknak lényegében véve nincs belső eredethagyományuk. Bárhol is volt az őshazájuk, és bármi is vette rá

őket, hogy eltávozzanak onnan, első vezéreik olyan szigorú tiltást szabtak ki rá, hogy a helyszínek és az okok alig egy-két nemzedék leforgása alatt feledésbe merültek. A közkeletű feltételezés szerint valami minden képzeletet felülmúló gonosz hatalom üldözte ki őket a legendás "Naphon"-ból. További ismeretek híján még azt sem tudjuk eldönteni, hogy ez a "naphoni" őskultúra humán vagy inhumán típusú volt-e.

A dwoon civilizációra a természeti gazdálkodás nyomasztó fölénye jellemző, a pénzforgalom igen alacsony szintű. A társadalom a hűbéres elv szerint tagozódik: a P. sz. XI. századig lényegében egyetlen nagy piramist alkotott, csúcsán az uralkodóval. Ekkor azonban a toroni seregek katasztrofális csapást mértek az országra, amelyet az igazából máig sem tudott kiheverni: ostrommal bevették, majd lerombolták a régi fővárost – Tiarnielt –, a királyi családot pedig kiirtották. A központi hatalom teljesen megsemmisült, helyét – jobb híján – a különféle egyházi lovagrendek vették át, amelyek viszont egymással egyenrangúnak minősültek. Ez először is az ország területi egységének felbomlását vonta maga után, majd a szükségszerűen bekövetkező rivalizálást, végül pedig a rohamos teokratizálódást, a világi hatalom háttérbe szorulását.

Ez az áldatlan helyzet mind a mai napig fennáll – egyebek között egyik lovagrend sem próbálkozott meg Tiarniel újjáépítésével, nehogy a többi ezt ellenséges lépésnek tekintse, és ligára lépjen vele szemben. Az adott körülmények között kész csoda, hogy az Unió egyelőre képes ellenállni a ránehezedő toroni nyomásnak.

E figyelemreméltó teljesítmény hátterében először is a dwoonok valóban nem mindennapos hazafias szenvedélyét gyaníthatjuk, mely válsághelyzetben eddig még mindig segített nekik, hogy fölülemelkedjenek az őket megosztó kicsinyes ellentéteken. Csakhogy ennél a népnél – azonosságtudatához fokozottan ragaszkodó zárványkultúra lévén – a hazafiság kibogozhatatlanul összefonódik a szélsőséges vallási fanatizmussal. És éppen ez volt az oka annak, hogy a dwoonok sokáig magányosan vívták élethalálharcukat a félelmetes Toronnal. Attól tartottak ugyanis, hogy ha belépnek az Északi Szövetségbe, azzal szükségképpen kiteszik magukat a pyarroni térítés veszélyének. Ebben egyébként igazuk is volt; mióta a P. sz. XVII. században rákényszerültek erre a sorsdöntő lépésre, napirenden vannak a súrlódások – nem is annyira a távoli Pyarronnal, mint inkább az északi ige hirdetésben élenjáró erv tagállamokkal. A dwoonok nem rejtik véka alá bizalmatlanságukat az ervekkel szemben, akik annak idején játszi könnyedséggel cserélték fel őseiktől öröklött isteneiket a pyarroni pantheonra, és már jócskán előrehaladtak a nyelvvesztés terén is. (A hercegségekben gyakorlatilag minden erv két nyelvű, és sokan már jobban beszélnek a pyart az anyanyelvüknél.) Az Unióban ebben az elvtelen megalkuvás jelét látják; az ervek viszont a maguk részéről azt nehezményezik, hogy Ranil vitéz lovagjai időnként nem riadnak vissza az országukba

menesztett békés és fegyvertelen hittérítők hidegvérű legyilkolásától sem. E mártíromságra jutott prédikátorok természetesen jámbor misszióknak fogják fel küldetésüket; azzal általában nem törődnek, hogy a kutya se hívta őket az Unió területére.

Mindent összevetve a külső és belső konfliktusokra egyaránt hajlamos dwoon kultúra igencsak kényes helyzetet foglal el a nagy észak-ynevi összképben. Egyes elemzők nem tartják kizártnak, hogy a toroni fenyegetés megszűnte esetén az Unió nemcsak a Szövetségből válna ki haladéktalanul (ez úgyszólván bizonyos), hanem mindjárt hadat üzenne az erv hercegségeknek. Egy ilyen háború – egy egyházi meg egy világi lovagkultúra összezapása – kétségkívül látványos esemény volna, félő azonban, hogy a szövetségek mozgósításával a Quiron-tenger egész északi mellékét lángba borítaná. Szerencsére – avagy inkább balszerencsére – Toron vészes meggyöngyülésétől egyelőre nem kell tartani....

2008.04.19.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV Fórum, Ynev téma, 61.

hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergely